

Sygn. akt XI W 1299/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 lipca 2014 roku w W.

sprawy przeciwko **D. B.** z domu K.

córcie C. i G. z domu S.

urodzonej (...) w G.

obwinionej o to, że:

w dniu 8 stycznia 2014 roku około godz. 11:00 w W., jadąc drogą publiczną prawym pasem ruchu ulicy (...) od strony ulicy (...) w kierunku ulicy (...), naruszyła zasady przewidziane w § 95 ust. 1 pkt. 3 (...) oraz (...) w ten sposób, że kierując samochodem marki C. nr rej. (...), nie zastosowała się do sygnalizatora S-1 i wjechała za sygnalizator podczas nadawanego sygnału czerwonego dla jej kierunku ruchu,

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw w związku z § 95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych,

I. obwinioną D. B. - w granicach zarzutu - uznaje za winną tego, że w dniu 8 stycznia 2014 roku około godz. 11:00 w W., kierując samochodem marki C. nr rej. (...) i jadąc drogą publiczną prawym pasem ruchu ulicy (...) od strony ulicy (...) w kierunku ulicy (...), nie zastosowała się do sygnalizatora S-1 i wjechała za sygnalizator podczas nadawanego sygnału czerwonego dla jej kierunku ruchu, który to czyn kwalifikuje z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje ją, a na podstawie art. 92 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 1299/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 stycznia 2014 roku około godziny 11.00 obwiniona D. B. jechała samochodem marki C. o numerze rejestracyjnym (...) prawym pasem ruchu ulicy (...) od strony ulicy (...) w kierunku ulicy (...) w W..

Gdy dojechała do skrzyżowania z ulicą (...), dla jej kierunku ruchu sygnalizator uliczny S-1 nadawał czerwony sygnał świetlny, który oznacza zakaz wjazdu za sygnalizator.

Obwiniona D. B. nie zastosowała się do tego sygnału drogowego – wjechała za sygnalizator podczas nadawanego czerwonego sygnału świetlnego dla jej kierunku ruchu.

Powyższe zachowanie obwinionej obserwowali patrolujący ten obszar miasta samochodem służbowym funkcjonariusze Policji: M. S. i K. J..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- zeznania świadka M. S. (k. 38, k. 2v);
- notatkę urzędową (k. 1).

Obwiniona D. B. w toku czynności wyjaśniających nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień (k. 7).

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Stanowisko obwinionej, która nie przyznała się do wjechania za sygnalizator podczas nadawanego czerwonego sygnału świetlnego dla jej kierunku ruchu stanowi jedynie przyjętą przez obwinioną linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane jej wykroczenie. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą *in dubio pro reo*) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz.89).

Stanowisko prezentowane przez obwinioną stoi w sprzeczności z zeznaniami świadka M. S. (k. 38, k. 2v) - funkcjonariusza Policji, który w dniu i miejscu zdarzenia pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym, obserwując bezpośrednio zachowanie obwinionej. Zeznania tego świadka są jasne, logiczne, pełne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Znajdują nadto potwierdzenie w treści notatki urzędowej, sporządzonej przez świadka w dniu zdarzenia. Świadek ten jest funkcjonariuszem Policji, osobą zupełnie obcą dla obwinionej i obiektywną. Nie ma żadnego interesu, żeby obwinioną obciążać zeznaniami o wykroczenie, którego ta nie popełniła. Zeznania tego świadka nie budzą żadnych wątpliwości Sądu. Wynika z nich jednoznacznie, że obwiniona nie zastosowała się do sygnału drogowego – wjechała za sygnalizator podczas nadawanego czerwonego sygnału świetlnego dla jej kierunku ruchu.

Nic do sprawy nie wniosły zeznania drugiego z interweniujących na miejscu zdarzenia policjantów – K. J. (k. 38). Świadek ten nie pamiętał przedmiotowej interwencji, co nie może dziwić wobec wielości podobnych interwencji podejmowanych przez policjantów i upływie ponad pół roku od momentu relacjonowanego zdarzenia. Świadek ten - w przeciwności do pierwszego z przesłuchanych funkcjonariuszy - nie był przesłuchany w toku czynności wyjaśniających i interwencja nie utrwaliła mu się w pamięci.

Sąd obdarzył wiarą notatkę urzędową z k. 1 w zakresie okoliczności istotnych z punktu widzenia sprawstwa obwinionej zarzucanego jej wykroczenia. Jak już wyżej wskazano, jej treść koresponduje z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka M. S..

Sąd uznał nadto za wiarygodne pozostałe ujawnione w toku rozprawy dokumenty. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność i żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionej.

Sąd w wyroku opisał czyn przypisany obwinionej pod kątem ustawowych znamion wykroczenia, które obwiniona popełniła.

Czyn przypisany obwinionej wyczerpał dyspozycję art. 92 § 1 kw - niestosowanie się do sygnału drogowego.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniona nie zastosowała się do sygnału drogowego i wjechała za sygnalizator S-1 podczas nadawania czerwonego sygnału świetlnego dla jej kierunku ruchu. Stosownie do treści przepisu § 95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych czerwony sygnał świetlny nadawany przez sygnalizator S-1 oznacza zakaz wjazdu za sygnalizator.

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniona jest sprawczynią wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jej czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony

w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinioną (popełniony w sytuacji, w której sprawczyni mogła postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi

w stosunku do niej żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak

i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionej można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dała posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionej D. B., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionej, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Mieć należy na uwadze, że skutkiem zachowania obwinionej mogło być stworzenie realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym - nie tylko bezpieczeństwa samej obwinionej, ale i innych uczestników ruchu w tym miejscu. Wymierzając karę obwinionej, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionej, jej stosunki rodzinne, ustabilizowany tryb życia przed popełnieniem wykroczenia. Co prawda obwiniona jest aktualnie osobą bezrobotną (k. 6), ale posiada majątek trwały i posiada potencjalne możliwości pracy zarobkowej. Kara za wykroczenie przypisane obwinionej – z uwagi na znaczną społeczną szkodliwość takiego czynu – nie może być bardzo niska. Orzeczona kara grzywny jest w swojej wysokości karą bliską dolnej granicy wymiaru kary. Nie jest tak, że uiszczenie orzeczonej grzywny pozostaje poza możliwościami finansowymi obwinionej. Okolicznością łagodzącą jest niekaralność obwinionej za przestępstwa i wykroczenia drogowe (dane o karalności - k. 31, k. 32).

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionej kara grzywny w wysokości 300 złotych, jest sprawiedliwa.

Sąd, wymierzając obwinionej karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionej, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz koszty postępowania w kwocie 100 zł, tj. zryczałtowane

wydatki postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.